

✓ «**СЕКРЕТИ МОЛОДОСТІ**»
ВІД ОКСАНИ БІЛЯВСЬКОЇ ✕

АКТРИСА РІВНЕНСЬКОГО ДРАМТЕАТРУ ВІДЗНАЧИЛА 95-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

14 січня відзначила 95-річний ювілей артистка Рівненського обласного академічного музично-драматичного театру Оксана Білявська. Сьогодні вона вже на пенсії. Та незважаючи на поважний вік, залишається красунею і живе повноцінним, активним життям. Каже, без макіяжу і нині з дому ні ногою. Іноді, навідуючись у театр, якому віддала понад 30 років життя, відчуває неперервне хвилювання й ностальгію, адже колишніх актрис не буває.

3 Оксаною Олексіївною ми зустрілись напередодні її 90-річного ювілею у театрі. Тоді це була наша перша зустріч. Чекала на дев'яносторічну бабусю і не впізнала актрису у привабливій жінці, що сиділа у театральному фойє. Легкий макіяж на обличчі, якого ледь торкнулись зморшки, приємна м'яка посмішка, доглянуті руки і впевнена постава – їй з натяжкою можна дати хіба що шістдесят. Пані Оксана зізнається, іноді турбує проопероване коліно, лише тоді, у крайніх випадках, доводиться підстрахуватися ціпком. Він портативний і легко поміщається у дамській сумці.

- Не хочу, щоб хтось у театрі бачив, що іноді мушу ним користуватись. Адже завжди прагнула виглядати достойно і красиво! Актриса не може собі дозволити виглядати будь-як. Зрештою тримати себе у формі повинна кожна жінка незалежно від віку, - ділиться переконаваннями Оксана Олексіївна. – У студентські роки я була першою красунею в театральному інституті. Ось підтримую імідж (посміхається, - авт.)

Актриса зізнається, що пішла з театру у 1980 році, після смерті чоловіка, щоб більше часу приділяти сину. Той щойно повернувся з армії і обирав життєвий шлях. Нині Оксана Олексіївна радіє, що хоча й не має високих звань, її найкращою нагородою є прекрасні, успішні діти й онука.

- Зрештою я пішла на пенсію достойно, практично з молодих ролей. Не уявляла, як почну грати бабусь. Та й менше всього хотілось, щоб мене винесли зі сцени вперед ногами, - жартує актриса.

У її трудовій книжці лише один запис – Рівненський

облмуздрамтеатр. Сюди вона прийшла працювати у 1948 році, одразу після навчання в Харківському театральному інституті. А могло статись й інакше. На першому курсі вишу, помітивши надзвичайно вродливу, талановиту студентку, викладачі пропонували Оксані залишити навчання у театральному і податись у кіноіндустрію. Щоб переїхати на навчання в інше місто, потрібні були гроші. Їх Оксана, що залишилась на той момент вже без батька, не мала. Жила на стипендію, з якої старалась по можливості віділити якісь гроші матері, братам та сестрам.

Тому від кар'єри кіноактриси довелося відмовитись. Після випускних іспитів з'явилась інша спокуса - пропозиція працювати у столичному ТЮЗі. Теж відмовилась - не хотіла грати «зайчиків» і «білочок». І тоді поїхала у Рівне. Тут вона зустріла своє єдине на все життя кохання – Михайла Білявського, славетного артиста Рівненської філармонії, народила двох дітей і створила понад сотню яскравих сценічних образів.

Оксана Олексіївна з ліричними нотками в голосі згадує свою Ганну у виставі «Дві сім'ї» М. Кропивницького, Дарину - «Ой, не ходи Грицю» М. Старицького, Олену у «Вироку» С. Левітіної, Наймичку в «Мати-наймичка» за Т. Шевченком та багато інших ролей. Особливо до душі їй Лимерівна у виставі за однойменним твором П. Мирного.

Народна артистка Ліна Ізарова так пригадує молоді роки колеги.

- Вона була усім як подруга у театрі, ніколи не прагнула досягнути успіху, йдучи по чийось головах. Це не її метод. Ніколи не змагалась за ролі і не випрошувала їх.

Сама ж Оксана Білявська зізнається:

- Я у молодому поколінні не бачила жодної загрози, старалась, навпаки, їх підтримати. Мала власний негативний досвід, коли тебе, актрису-початківця, не сприймають «старожили» театру. Окрім того, прагнула залишити час для власних дітей, чоловіка, а не просто будувати кар'єру актриси.

Та все ж артистці неодноразово доводилось жертвувати увагою до власної родини. Так, коли доньці виповнилось вісім місяців, актрису викликали з декрету на роль Харитини у «Наймичці» І. Тобілевича.

За наполегливість, працьовитість та відкрите серце доля щедро винагороджувала Оксану Олексіївну вдалими ролями, прихильністю колег та роботою з талановитими партнерами по сцені. Так їй, молодій артистці, пощастило зіграти у «Калиновому гаї» О. Корнійчука разом зі славетною акторкою театру та кіно Наталією Ужвій.

Преса називає Білявську гордістю рівненського театру поряд з іншими іменитими акторами, а глядачі неодмінно обдаровують квітами й оваціями. Частенько навіть доводилося рятуватись втечею від надто наполегливих шанувальників. Прекрасні природні дані тендітної актриси режисери використовували для створення ліричних, драматичних, характерних образів. А вона, у свою чергу, завжди відповідально ставилася до кожної ролі, нехай навіть епізодичної. Аж раптом котрась з них стане роллю усього її життя... Робота у театрі живила її душу і подарувала незгасиму юність духу, яка одразу відчувається у спілкуванні з пані Оксаною.

- Мені сумно приходиться у Рівненський театр, спогади переповнюють, а вже й практично нікого не лишилось із моїх партнерів по сцені - лише народні артистки Ліна Ізарова та Ніна Ніколаєва, - каже пані Оксана. - Я ще повна сил, люблю попрацювати на невеличкій дачній ділянці, приготувати щось смачне, це мені добре вдається. Я люблю своє життя!

З посмішкою Оксана Олексіївна згадує недавній випадок.

- Поштарка принесла мені пенсію, відкриваю їй двері, вона дивиться на мене і питає «А де така-то й така?». А я кажу: «Це я». Вона ж не повірила, каже, мовляв, це непорозуміння, має бути старенька, дев'яносторічна бабуся... Довелось сусідів кликати, щоб засвідчили мою персону.

Пані Оксана зізнається, що довгожителів у її славному козацькому роді Перепечаїв (дівоче прізвище актриси - авт.) не бракує. А рецепт молодості простий – хороший сон, ранкова зарядка та менше м'яса і більше фруктів у щоденному раціоні, а головне - позитивний «настрій» і щаслива рідня поряд.

- Добре моїм дітям, добре і мені... - резюмує Оксана Олексіївна Білявська-Перепечай.

Спілкувалась Ірена БОРОВЕЦЬ